

Waat' säh suli lops kõrwa juurika pihta!
Poissi käed oliwad üsna paksu võiiga kooē.
Mis nüid enam tunnistusmehi tarvis? Üsi
oli selge — poiss sündlane. Nüid viidi teda
torni; aga kus kohta? — Mõtelge — lam-
maaste ja wasikate lauta!

Kurjategija oli nüid luču taha pandud ja
pulmalised läksivad tuppa, kus n'ad selle
pragina mälestuseks „kärapäst“ (viina) rüi-
pasivad, siis heidedi veel natukene koidu-
unele. Ko muidugi, seda kulus veel ára!

Hommiku, kui walgeks läks, läksivad tüd-
rukud lauda juurde loomi tallitama. Ja kui
n'ad lammasste lauta astusivad, leidsivad
n'ad jálle midagi uudist. Wana farwič lam-
mas ja suur punane wasikas oliwad sirgu
maas, tos vällja läinud! — „Kas ta 'pole
jálle temp! Euline pirakas, vōta sina poissi
veel ára! mis suguse kurja ta jálle walmis
teinud!“ Kurjusivad tüdrükud ja jooksimad
suure lisaga tua juurde ning teatasivad seda
peremehele. Peremees läks lauta, vōttis
poiss tuttipidi kinni, raputas teda, et jalad

idilpusivad all, ja kāratas: „Mis pagana
tempu sa siin jálle oled teinud?“ Poiss ütles:
„Mis ma siis hirmuga pidin tegema, kui
„wana farwilne“ pimedas lautas mu kallale
tuleb, keda ma kuradi arvasin olevat?! Ma
sain ühe poolte aiateiwast kätte ja servasin
t'ale sellega kohe õnnekś farwede wahele —
— friijsus veel korra — oligi wait. Muš
oli häā meel, et saatanašt lahti sain. Aga
nāe raibet! — Natuke se aja páraſt hakkas
úks jálle minu jalgu lakkuma ja tōmmas
kolm korda keelega minu jala säärt mōõda
ülesse. Muš oli suur hirm, mōtlesin et
kurjadwaimud mind nüid lausa kiusama tu-
lewad! Kas sellest küllalt ei mōjunud, et
ma ühe juba maha lōin? Aga sa põrgu
sorts! Küll ma sinule kaa oma põõna an-
nan, kui mind rahule ei játa! áhwardasin
ma teda. Aga mis ta saatanašt fest hoolis!
lakkus aga edasi. Nüid tōmmasin wemla
winna ja wirutasin umbes ühe tubli plaksu
wastu páād, et aga röögatas — ja oligi
wait. Páale seda ei julgenud keegi mind